

Πᾶσαι ὡς ἄνθη ἀσθενῆ ἐξέπνευσαν φανεῖσαι !
 Ὡς ἀλκυόνες ἔθανον μετὰ τῶν φωλεῶν των !
 Ὡς εἰς τὴν γῆν περιστερὰ ἐξ οὐρανοῦ δοθεῖσαι !
 Αἵτινες χάριν φέρουσαι καὶ ἔρωτα τῶν ζώντων
 Μετρῶσι κατὰ ἄνοιξιν τὰ ἔτη τ' ἀτυχῇ!

* *

Πῶς τῶρα αὐταὶ εἰς τὴν γῆν νὰ ἦναι κεκρυμμένα !
 Πῶς! τόσα κἄλλη βλέμματος, φωνῆς ἐστερημένα !
 Πῶς τόσα ἄνθη ψυχὰ, λαμπάδες ἐσβεσμένα!..
 Ὡ! ἄφῃσέ με νὰ πατῶ τὰ φύλλα μαραμμένα
 Πλανώμενος εἰς τὸν δρυμὸν καὶ οὗτος νὰ μὲ τρέφῃ.

* *

Φαιδρὰ φαντάσματα! ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅταν ῥεμβάζω,
 Κατὰ σειρὰν προσέρχονται τί πάσχω νὰ ἰδῶσι·
 Τὸν ἄδελφόν των ἀριθμὸν καθήμενος θαυμάζω,
 Καὶ μόνον ὅταν ὀπισθεν φυλλώματος περῶσι,
 Βλέπω ν' ἀστράπτῃ τ' ὄμμα των καὶ νὰ σπινθοβολῇ.

* *

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἀδελφὴ πρὸς ταῦτα τὰ ὥραια·
 Ζωὴ καὶ θάνατος εἶν' ἐν ὧς πρὸς αὐτὰ τὰ δύο·
 Ὅτε τὰ ψάξει, καὶ ὅτε τ' ἀκολουθεῖ γενναίᾳ·
 Ὅραμα ἄρρητον ἐν ᾧ καθὼς ἐκεῖνα δύο,
 Καὶ εἰς ἐμὲ ἀνατολὴ τὸ μέτωπόν των στέφει.

* *

Ἡ φαντασία τὴν μορφὴν αὐτῶν ἀπαύστως πλάττει·
 Ὅταν σᾶς βλέπω! —ἐκφωνῶ—ἐλθέ! —μὲ ἀπαντῶσι.
 Κι' εἶτα περιχορεύοντα τὸ μνήμα τὰ σπαράττει,
 Ἐκλείπουσι κατὰ μικρὸν, κατὰ μικρὸν πετῶσι,
 Καὶ τότε φεῖ! ἡ μνήμη μου πᾶσχει, πονεῖ πολὺ...

ΛΘ. Π ΣΟΥΤΑΚΗΣ.